AKADEMIA WYCHOWANIA FIZYCZNEGO
JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO W WARSZAWIE
WYDZIAŁ REHABILITACJI

Warszawa, 20.02.2026

RECENZJA OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO

dr Przemysława Domaszewskiego

w postępowaniu habilitacyjnym

w dziedzinie nauki medyczne i nauki o zdrowiu w dyscyplinie nauki o zdrowiu,

Uniwersytet Opolski

Recenzję sporządzono na podstawie przedłożonych dokumentów: autoreferatu dr. Przemysława Domaszewskiego, wykazu osiągnięć naukowych oraz kopii dokumentów potwierdzających wybrane aktywności i osiągnięcia (m.in. współpraca i staże zagraniczne, potwierdzenia udziału w projektach).

Sylwetka naukowa kandydata i przebieg zatrudnienia

Z przedstawionych danych wynika, że kandydat posiada wykształcenie i doświadczenie zawodowe osadzone w obszarach nauk o zdrowiu, żywienia, fizjologii wysiłku oraz działań prozdrowotnych (autoreferat – część 2–3). Dorobek publikacyjny obejmuje łącznie 41 prac (32 artykuły i 9 rozdziałów), a wskaźniki bibliometryczne podane przez kandydata to m.in. h=10 w Web of Science Core Collection i Scopus oraz h=12 w Google Scholar, przy odpowiednio 294/320/468 cytowaniach (z wyłączeniem autocytowań: 264/276).

I. Ocena formalna osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie naukowe wskazano monotematyczny cykl pięciu artykułów naukowych opublikowanych w latach 2021–2025 pt.:

„Czynniki determinujące efekty działania kofeiny w aspekcie optymalizacji dawkowania oraz wpływu na funkcjonowanie mięśni i reakcje fizjologiczne organizmu"

Cykl obejmuje pięć publikacji w czasopismach o zasięgu międzynarodowym, indeksowanych w bazach o uznanej renomie. Sumaryczny Impact Factor wynosi 17,806, a łączna liczba punktów MNiSW – 500.

Publikacje spełniają wymogi art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy – stanowią cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach ujętych w wykazie ministerialnym.

II. Ocena merytoryczna osiągnięcia naukowego

1. Spójność i oryginalność problematyki

Cykl stanowi logicznie zaplanowany i konsekwentnie realizowany program badawczy dotyczący:

- farmakokinetyki kofeiny,
- różnic międzypłciowych w odpowiedzi na suplementację,
- wpływu składu ciała (szczególnie zawartości tkanki tłuszczowej),
- wpływu kofeiny na funkcję mięśni szkieletowych in vivo,
- optymalizacji dawek względnych i bezwzględnych.

Osiągnięcie ma wyraźnie zdefiniowaną hipotezę przewodnią: masa ciała jako jedyne kryterium dawkowania kofeiny jest niewystarczająca, a kluczową rolę odgrywają płeć i skład ciała.

Tematyka mieści się jednoznacznie w dyscyplinie nauki o zdrowiu (żywienie, suplementacja, fizjologia wysiłku, profilaktyka zdrowotna).

2. Nowość naukowa

Za szczególnie wartościowe należy uznać:

- wykazanie różnic w stężeniach kofeiny w osoczu przy dawkowaniu mg/kg,
- udokumentowanie istotnej roli tkanki tłuszczowej w metabolizmie kofeiny,
- analizę różnic międzypłciowych w zakresie efektów pozytywnych i negatywnych,
- zastosowanie tensiomiografii do oceny bezpośredniego wpływu kofeiny na mięśnie.

Wyniki mają znaczenie aplikacyjne (sport, suplementacja, zdrowie publiczne) oraz poznawcze.

Oryginalność i znaczenie wyników dla dyscypliny nauk o zdrowiu

Za istotny walor cyklu uznaję:

- **akcent na personalizację zaleceń** dotyczących kofeiny (płeć, skład ciała, otłuszczenie), co jest zgodne z aktualnym kierunkiem w naukach o zdrowiu (indywidualizacja interwencji żywieniowo-suplementacyjnych),
- **połączenie podejścia funkcjonalnego i biochemicznego**: od pomiarów mechanicznych mięśni (TMG) do obiektywnych oznaczeń stężeń kofeiny i metabolitów (HPLC),
- **praktyczny wymiar** – kandydat wskazuje możliwość rewizji zaleceń dawkowania kofeiny i poprawy bezpieczeństwa jej stosowania w zróżnicowanych populacjach.
- 100% wkładu Autora oraz wyróżnienie „Editor's Choice" w czasopiśmie w drugiej pracy z cyklu.

3. Rola Habilitanta

Z dokumentacji wynika, że:

- w czterech pracach był autorem wiodącym,
- w jednej – autorem jedynym,
- odpowiadał za koncepcję, projekt badawczy, analizę danych, interpretację, manuskrypt,
- pozyskiwał środki finansowe.

Rola Habilitanta jest jednoznacznie dominująca i samodzielna.

Szczegółowa ocena Autoreferatu

1. Kompletność i przejrzystość autoreferatu (ocena części 1–3)

Autoreferat zachowuje wymaganą strukturę (pkt 1–7).

Części 1–3 (dane, dyplomy, zatrudnienie) pełnią funkcję informacyjną i są zasadniczo poprawne. Z perspektywy recenzenta rady dyscypliny warto jednak zauważyć, że dokument ma miejscami charakter enumeratywny, a mniej analityczny (niewiele syntetycznych podsumowań „co z czego wynika" dla profilu badawczego i dyscypliny).

2. Osiągnięcie naukowe (część 4.1)

2.1. Spójność cyklu i progresja problemowa – mocna strona

Prezentowany cykl powiązanych artykułów naukowych z zakresu nauk o zdrowiu stanowi rezultat wieloletniego zaangażowania Autora w promowanie zdrowego stylu życia, obejmującego zarówno trening rekreacyjny, sportowy, a także dietetykę oraz suplementację. Cykl pięciu publikacji jest tematycznie powiązany i logicznie rozwijany: od efektów mięśniowych (TMG), przez różnice międzypłciowe w efektach subiektywnych, wpływ otyłości rozumianej jako nadmiar tkanki tłuszczowej, aż po obiektywne pomiary farmakokinetyczne (HPLC) i wniosek o kluczowej roli % tkanki tłuszczowej. Taki „ciąg przyczynowo-wyjaśniający" jest atutem.

2.2. Oryginalność i znaczenie – mocna strona i uwagi

Kandydat uzasadnia, że masa ciała nie jest wystarczającym kryterium dawkowania i że płeć oraz skład ciała różnicują odpowiedź na kofeinę. To jest merytorycznie istotne.

Jednocześnie – w autoreferacie brakuje (z punktu widzenia recenzji habilitacyjnej) bardzo precyzyjnego „mostu" od wyników do zaleceń:

- Jakie konkretne rekomendacje dawkowania wynikają z cyklu? Wskazano potrzebę rewizji i personalizacji, ale bez przedstawienia choćby ramowego algorytmu postępowania (np. propozycja korekty dawki wg %BF, progi bezpieczeństwa dla podgrup).
- Na ile wyniki są generalizowalne klinicznie? Badania w części 4.1 są silnie osadzone w populacjach młodych dorosłych (np. 19–30 lat) ; przeniesienie wniosków na populacje kliniczne (np. pacjentów z chorobami metabolicznymi, osoby starsze) wymaga ostrożności i nie zostało w autoreferacie wystarczająco krytycznie omówione.

2.3. Metodologia – atuty i ograniczenia

Atuty metodologiczne: kandydat wskazuje wykorzystanie z technik obiektywnych (TMG, HPLC) oraz kontrolowany projekt badania w pracy dotyczącej efektów subiektywnych (randomizacja, podwójnie ślepa próba, pomiar po 1 h i 24 h).

Ograniczenia, które powinny wybrzmieć mocniej:

- część wniosków opiera się na kwestionariuszach reakcji subiektywnych, co zwiększa ryzyko błędów raportowania i wpływu oczekiwań; autoreferat opisuje narzędzie jako „standaryzowane", ale nie przedstawia (w tekście autoreferatu) jego właściwości psychometrycznych, ani ograniczeń interpretacyjnych;
- definicja otyłości przez % tkanki tłuszczowej i użycie BIA jest uzasadnione praktycznie, jednak BIA ma ograniczenia (nawodnienie, warunki pomiaru). Autoreferat nie omawia, jak minimalizowano te źródła błędu;
- w cyklu brakuje integracji z kluczowymi zmiennymi biologicznymi, które kandydat sam sygnalizuje jako ważne w tle (np. polimorfizmy wpływające na metabolizm kofeiny).

2.4. Pozycjonowanie publikacji (jakość czasopism)

Cykl obejmuje czasopisma o zróżnicowanej pozycji, w tym jedną pracę w czasopiśmie sklasyfikowanym w Q4, to nie dyskwalifikuje tej pracy, ale wymaga wyjaśnienia.

3. Pozostałe osiągnięcia naukowe (część 4.2) – ocena szczegółowa

Część 4.2 opisuje ważny dla nauk o zdrowiu nurt badań nad interwencjami żywieniowymi u osób starszych i niepełnosprawnych, w tym time-restricted eating. Mocną stroną jest udokumentowana współpraca z University of Florida, potwierdzająca projektowanie i realizację badań oraz publikacje.

Słabszą stroną autoreferatu jest natomiast niewystarczająca synteza efektów tych badań: opis skupia się na „co robiono i z kim", a mniej na „jakie były najważniejsze wyniki i wkład kandydata w zmianę wiedzy/praktyki". Dla recenzji habilitacyjnej przydatne byłoby krótkie podsumowanie:

- jakie były główne punkty końcowe,
- jak duży był efekt (kierunek, znaczenie praktyczne),

- jakie ograniczenia (adherencja, kontrola diety, grupa porównawcza).

4. Aktywność w więcej niż jednej instytucji (część 5) – ocena szczegółowa

Kandydat spełnia ten element formalnie i merytorycznie: wykazuje staże zagraniczne oraz współpracę z wieloma ośrodkami , w tym w ramach projektu PurHumanDrome (MSCA). Mocne jest to, że współpraca jest potwierdzona dokumentami (pisma/zaświadczenia) .

Element do doprecyzowania (w autoreferacie): rola w projektach bywa opisana ogólnie. W wykazie osiągnięć kandydat wskazuje funkcję „badacza", a w jednym projekcie „pomysłodawcy i badacza". Dla oceny samodzielności przydałoby się bardziej jednoznaczne wskazanie: za które zadania/produkty (np. publikacje, protokoły, analizy) kandydat odpowiadał.

5. Dydaktyka (część 6.1) – ocena szczegółowa

Kandydat wykazuje aktywność dydaktyczną w kraju i za granicą (Erasmus: Ferrara 2025, Cypr 2024) oraz znaczną liczbę wypromowanych prac dyplomowych (łącznie duży wolumen). To spełnia oczekiwania dla nauczyciela akademickiego.

Słabszy punkt: autoreferat nie podaje mierników jakości dydaktyki (np. informacje o tworzeniu programów, innowacjach dydaktycznych – pojawiają się, ale bez efektów/rezultatów). Opis jest bogaty, lecz mało „dowodowy" (poza wskazaniem, że kopie dokumentów są w załącznikach).

6. Organizacja i funkcje (część 6.2) – ocena szczegółowa

Pełnienie funkcji Zastępcy Dyrektora Instytutu i członkostwo w Radzie Instytutu od 2024 r., stanowi mocny dowód zaufania organizacyjnego. Dodatkowo kandydat wykazuje wcześniejsze funkcje wydziałowe i organizacyjne, co umacnia pozycje i doświadczenia habilitanta.

W autoreferacie pojawiają się także aktywności o charakterze mniej naukowo-organizacyjnym (np. działania żeglarskie/rejsy). Mogą one mieć walor integracyjny, promujący zdrowie, ale w recenzji habilitacyjnej ich znaczenie dla rozwoju dyscypliny jest pośrednie i powinno być wyraźnie oddzielone od „twardych" osiągnięć akademickich.

7. Popularyzacja i aktywność środowiskowa (część 6.3 i 7) – ocena szczegółowa

Popularyzacja nauki i zdrowia jest szeroka i dobrze udokumentowana opisowo (wykłady, inicjatywy, filmy edukacyjne). Kandydat wykazuje też aktywność recenzencką (ponad 40 recenzji) oraz funkcje redakcyjne.

Część tych informacji ma charakter deklaratywny i w autoreferacie nie zawsze jest rozdzielone, co jest aktywnością „cykliczną i stałą", a co incydentalną. W postępowaniu habilitacyjnym warto, aby dokument mocniej eksponował aktywności o największej randze (np. edytorstwo gościnne, stałe funkcje redakcyjne).

8. Dane bibliometryczne – ocena

Wskaźniki (IF sumaryczny, punkty MNiSW, cytowania, h-index) są przyzwoite i spójnie podane w autoreferacie oraz wykazie osiągnięć. Jednocześnie kandydat sam wskazuje, że jedna z prac cyklu ma status online i nie jest jeszcze indeksowana w bazach, co wpływa na analizę bibliometryczną., ale nie jest to zarzut merytoryczny.

9. Ogólne uwagi i wskazówki na przyszłość:
- nierówny poziom czasopism w cyklu,
- jaśniej sformułować praktyczne implikacje wyników w postaci propozycji zaleceń (choćby ramowych),

-wskazać ograniczenia badań i plan ich przezwyciężenia (wiek/populacje kliniczne, genetyka metabolizmu, obiektywizacja efektów),

-doprecyzować swój wkład zadaniowy w projektach międzynarodowych.

III. Ocena zgodności z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dn.20.lipca 2018
Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2024r.poz.1571 z późn.zm.)

Zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy, stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

1. Posiada stopień doktora – warunek spełniony.
2. Posiada w dorobku osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny – warunek spełniony.
3. Wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej instytucji – warunek spełniony.

Oceniane Osiągnięcie:

- jest spójne,
- ma charakter oryginalny,
- wnosi nową wiedzę,
- ma znaczenie aplikacyjne,
- jest opublikowane w renomowanych czasopismach,
- wykazuje samodzielność badawczą Habilitanta.

IV. Konkluzja końcowa

Po szczegółowej analizie przedłożonej dokumentacji stwierdzam, że:

1. Monotematyczny cykl publikacji stanowi znaczący wkład w rozwój dyscypliny nauki o zdrowiu.
2. Osiągnięcie spełnia wymagania określone w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.
3. Habilitant wykazał się samodzielnością naukową, dojrzałością metodologiczną oraz aktywnością międzynarodową.
4. Całokształt dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego uzasadnia nadanie stopnia doktora habilitowanego.

W mojej ocenie osiągnięcie naukowe dr. Przemysława Domaszewskiego spełnia wszystkie wymagania ustawowe oraz merytoryczne stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki o zdrowiu. Ocena końcowa jest jak najbardziej pozytywna.

Warszawa, 20.02.2026

dr hab. Anna Ostrowska, prof. AWF Warszawa